

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του 'Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ

Ἐξωτερικοῦ

Ἑτησία δρ. 8.—
Ἑξάμηνος 4,50
Τριμηνος 2,50
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15.
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκάστου λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 24ος

Ἐν Ἀθήναις, 22 Ἰουλίου 1917

Ἔτος 39ον.—Ἀριθ. 34

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ἸΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΜΕΡΟΥΣ.—Ἡ «Μυστηριώδης Νῆσος» εἶνε ἐν ἀπὸ τῶν ὀραιότερων μυθιστορημάτων τοῦ Ἰουλίου Βέρν. Στὸ πρῶτο μέρος («Οἱ ναυαγοὶ τοῦ Ἀέρος») ὁ συγγραφεὺς μᾶς διηγέθη τὰ ἑξῆς: Τὴν ἐποχὴ τοῦ ἐμφυλίου πολέμου τῆς Ἀμερικῆς, μιὰ ἡμέρα τοῦ Μαρτίου 1865, ὁ μηχανικὸς Κύρος Σμιθ, ὁ δημοσιογράφος Γεδεὼν Σπίλεττ, ὁ ναυτὴς Πέγκροφ, ὁ μικρὸς του προστατευόμενος Χάρμπερτ, ὁ μαῦρος ὑπηρετὴς τοῦ μηχανικοῦ Νάβ καὶ ὁ σκύλος του Τόπ, αἰχμαλωτοὶ εἰς τὴν πολιορκουμένην Ρισμόνδη, μὴχαν κρυφὰ εἰς ἓνα ἀερόστατο κ' ἐδραπέτευσαν. Τὸ ἀερόστατο, ποῦ τὸ βόηζε ἓνας φοβετὸς ἀνεμοστρόβιλος, τοὺς ἐξορίζε σὲ μιὰ ἐρημόνησο τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ, τὴν νῆσο Λίγκολν, ὅπως τὴν ὠνόμασαν οἱ ἴδιοι, ἀπομακρυσμένη πολὺ ἀπὸ κάθε ἄλλῃ ξηρά. Κι' οἱ ναυαγοὶ τοῦ ἀέρος ἀποφάσισαν νὰ ἐγκατασταθῶν ἐκεῖ, ὥς νὰ ἐπρόκειτο νὰ διέλθουν ὅλη τοὺς τὴν ζωὴν, γιατί δὲν εἶχαν μεγάλες ἐλπίδες, οὔτε νὰ περάσῃ πλοῖο, γὰρ νὰ τοὺς πάρῃ, οὔτε νὰ ναυπηγήσουν μόνον τοὺς γρήγορα καὶ νὰ φύγουν.

Στὴν ἀρχὴ ἐδιάλεξαν γὰρ πρόχειρον κατοικίαν τὰ Καμίνα, ἓνα μεγάλο συσώρευμα βράχων εἰς τὴν ἀκρογιαλιά, ποῦ ἐσχημάτιζε σὰν ἓνα εἶδος σπηλιάς. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ κατοικία αὐτὴ δὲν ἦταν ἀρκετὰ προφυλαγμένη, ἐφρόντισαν νὰ κατασκευάσουν καμιὰν ἄλλην, καὶ πραγματικῶς ἐπέτυχαν μιὰ θανατοῦσα: τὸ Γρανίτινο Παλάτι. Ἦταν μιὰ μεγάλη σπηλιά, στὰ σπλάχνα ἐνὸς γρανιτίνου λόφου, ποῦ ὑψώνετο σὰν τοῖχος εἰς τὴν ἀνατολικὴν ἀκτὴν τοῦ νησιοῦ. Ἀπὸ καὶ μέσα περνοῦσαν τὰ περισσεύοντα νερὰ τῆς λίμνης Γκράντ κ' ἐχύνοντο εἰς τὴν θάλασσαν. Ἐδωσαν ὅμως εἰς αὐτὰ ἄλλη διέξοδο, ἐλευθέρωσαν ἔτσι τὴν σπηλιά καὶ μπόρεσαν γὰρ τὴν φωτίσουν πρῶτα

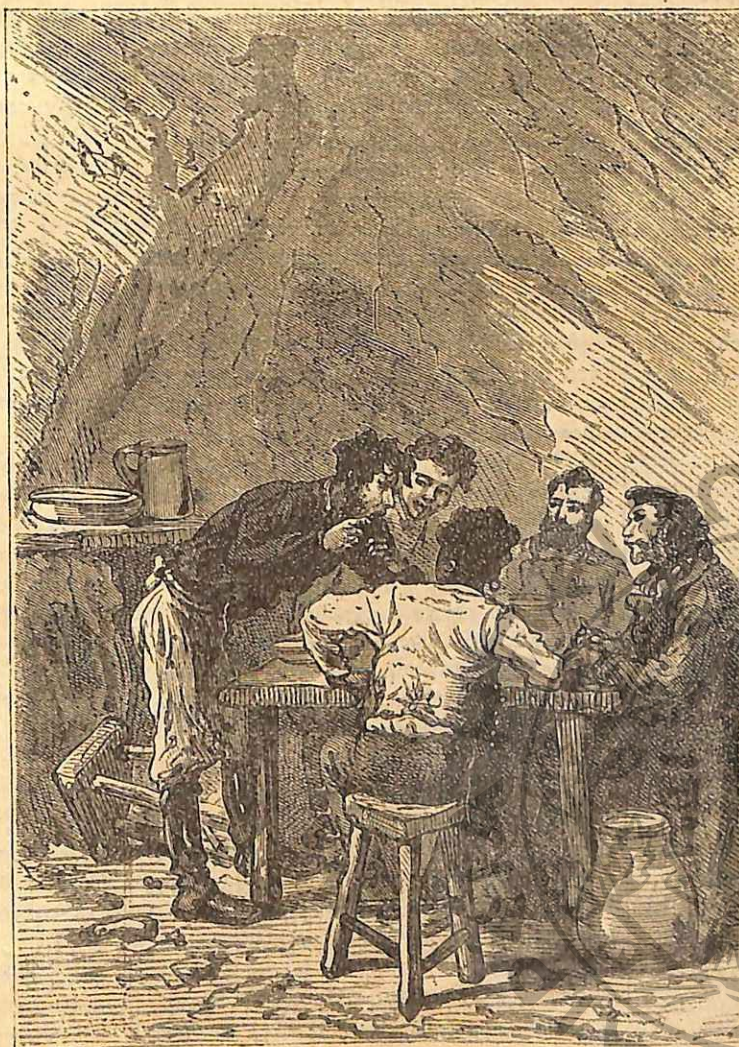
μὲ παραθύρα, ποῦ τάνοιξαν εἰς τὴν πρόσοψιν, νὰ ποῦμε, τοῦ γρανιτίνου ὄγκου, νὰ τὴν ἐπιπλώσουν καὶ νὰ ἐγκατασταθῶν μ' ὅλη τοὺς τὴν ἄνεσιν. Μιὰ πόρτα, ἀνοιγμένη εἰς τὴν ἴδια πρόσοψιν καὶ μιὰ μακριὰ σχοινένια ἀνεμόσκαλα—γιατὶ ἡ σπηλιά ἦταν ψηλά, εἰς τὴν μέση σχεδὸν τοῦ λόφου.—τοὺς ἐπέτρεπε νὰ μπαίνουν εἰς τὸ Γρανίτινο Παλάτι.

Οἱ ναυαγοὶ τοῦ ἀέρος, ποῦ ὠνομάσθησαν «ἄποικοι τῆς νήσου Λίγκολν», ἐχρησιμοποίησαν ὅλες τοὺς τῆς γνώσεις καὶ

ὅλη τοὺς τὴν δραστηριότητα, γὰρ νὰ κατασκευάσουν ὅ,τι τοὺς ἐχρειάζετο, καὶ νὰ ζοῦν εἰς τὴν ἐρημόνησον ἀνθρωπινά: τοῦβλα γὰρ κτίσιμο, φούρνους, τζάκια, οἰκιακὰ σκεύη, ἐργαλεῖα, ἐπιπλα, τραπέζια, καθίσματα κτλ. Ἀκόμην καὶ σπερματόετα. Ἡ φύσις τοὺς παρέιχε ὅλα ὑπαίτιμα ὑλικά: ἀσβέστη, ἀργίλλο, γαιάνθρακα, γίττο, σίδερο. Κατασκευάσαν τόξα καὶ βέλη γὰρ νὰ κυνηγῶν καὶ παγίδες γὰρ νὰ πιάωνν ζῶα διάφορα, ποῦ ἄλλα τὰ ἐτρώγαν κι' ἄλλα τὰ ἤθελαν γὰρ τῆς μικρῆς τοὺς βίονης (δέρματα, ξύγκια κτλ.) Τελὸς πάντων ἐξοῦσαν σὰν ἄνθρωποι πολιτισμένοι. Δὲν τοὺς ἔλειπε παρὰ ψωμί. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ ἐλπίζον τώρα νὰ τὸ ἀποκτήσουν, γιατί ὁ μικρὸς Χάρμπερτ ἀνακάλυψε μιὰ μέρα εἰς τὴν τοῦ ἑνα κόκκου σίτου, ποῦ τὸν ἐφύτεψαν ἀμέσως καὶ περιμένουν νὰ φυτρώσῃ...

Ἀνθρώπους δὲν ἀπάντησαν εἰς τὴν νῆσον, οὔτε ἰθαγενεῖς, οὔτε ξένους. Ἄν καὶ δὲν τὸ ἐξερευνήσαν ἀκόμην ὀλίγηρο, ἔχον σχεδὸν τὴν βεβαιότητα, ὅτι εἶνε ἐντελῶς ἀκατοίκητο. Ὅμως, κάποια μυστηριώδη περιστάτικα, κάδονον τὸ μηχανικὸν Κύρος Σμιθ πολὺ σκεπτικὸν... Καὶ πρῶτα πρῶτα ἡ μυστηριώδης του σωτηρία. Χωρισθεὶς εἰς τὴν ἀρχὴ ἀπὸ τοὺς συντρόφους του, βρέθηκε ὕστερα σὲ κατὰ ἀμμόλοφους, πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὴν ἀκρογιαλιά, ὅπου εἶχε βγῆ κολληπώντας. (Γιατὶ ὁ μηχανικὸς, ὅταν ἐνανάγησε τὸ ἀερόστατο, ἔπεσε εἰς τὴν θάλασσαν.) Ποιὸς λοιπὸν τὸν εἶχε μεταφέρει εἰς τὸ μέρος ὅπου τὸν βρήκαν οἱ σύντροφοί του; Ἀπὸ τῆς θάλασσης εἶχε βγῆ τόσος ἐξηντημένος, ποῦ θάταν ἀδύνατον νὰ κάμῃ μόνος του τὸ δρόμο. Κάποιος λοιπὸν θὰ τὸν μετέφερε λιποθύμιο, ἄλλὰ ποῦ;

Ἀκόμην ἄλλο ἓνα: Μέσα εἰς τὸ Γρανίτινο Παλάτι ἦταν ἓνα πηγάδι πολὺ βαθύ, ποῦ ἐφύετο ὡς τὴ θάλασσα. Ὁ Τόπ, ὅσκις ἐπλησίαζε τὸ στομὶο του, χαλοῦσε τὸν κόσμο ἀπὸ τὰ γαργίσματα. Τὶ ὑπῆρχε λοιπὸν μέσα εἰς αὐτὸ τὸ πηγάδι; Οἱ ἄποικοι δὲν

«Κύριε, ὁδὸν, Νῆσ !... (Σελ. 270, στ. 6'.)

έβλεπαν τίποτα. Ο σκύλος όμως δεν έπαυε νάνησυχ. νάνησυχ και να γαν-
γίση...

Τέλος, μιὰ μέρα, εκεί που έτρωγαν ένα
ψητό γουρουνόπουλο, που το είχαν πιύση
στην παγίδα, ανακάλυψαν στο κορμά του...
έναν μολυβένιο σφαιρίδιο, ένα σκάκι! Ο
Πέγκροφ μάλιστα, που του έτυχε εκείνο
το κομμάτι, μασώνοντάς το άνυποπτος, έσπασε
ένα του δόντι. Πώς λοιπόν εύρίσκειτο
το σκάκι στο σώμα ενός ζώου, που ζούσε
σε νησί άκατοίκητο; Άλλο μυστήριο. Άλλά
και άλλο τεμήριο, ότι το νησί των άποι-
κών δεν ήταν όσο άκατοίκητο το φαντά-
ζοντο.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Συζήτηση για το σκάκι.—Κατασκευή πλοια-
ρίου.—Ναυάγιο.—Τίποτε που να μαρτυρή
την παρουσία ανθρώπου!—Το πρόσωπο του
Νάβ και του Χάρμπερτ.—Μια χελώνα ά-
νοποδογυρισμένη.—Μια χελώνα που γίνε-
ται άφαντη.—Έξήγησις του Κύρου Σμιθ.

Είχαν περάσει έπτά ακριβώς μήνες, από
την ημέρα που οι ναυαγοί του άέρου έπε-
σαν στη νήσο Λίγκολν. Ποτέ, στο διά-
στημ' αυτό, όπου κι' αν πήγαν, όπου κι'
αν έψαξαν, δεν άπάντησαν άνθρωπο. Ποτέ
δεν είδαν καπνό, που να μαρτυρή την πα-
ρουσία του. Πουθενά ένα χειροποίητο έρ-
γο, που να δείχνει τη διάβασί του, ούτε σε
αρχαιότερη, ούτε σε νεώτερη εποχή. Το
νησί έφαινετο άκατοίκητο ά ν ε κ α θ ε ν.
Άλλά τώρα, όλα αυτά τα συμπεράσματα
έπεφταν μπροστά 'ς ένα μολυβένιο σκάκι
που βρέθηκε άξαφνα στο σώμα ενός ιθα-
γενούς... χοιριδίου!

Δεν υπήρχε άμφιβολία, ότι το σφαιρίδιο
εκείνον είχε βγεί από τσούφεκι! και φυσικά,
το τσούφεκι αυτό δεν μπορεί παρὰ να το
είχε ρίξει άνθρωπος.

Όταν ο Πέγκροφ έδραλε από το στόμα
του κ' άρτισε στο τραπέζι το σκάκι, όλοι
τα κύτταξαν έκστατικοί. Η έμφάνισις ενός
υπερφυσικού όντος δεν θα τους εξέπληττε
περισσότερο.

Ο Κύρος Σμιθ το έπηρε πρώτος, το
κύτταξε καλά, το έτριψε ανάμεσα στο δει-
κτη και στον αντίχειρα και ρώτησε:

— Πέγκροφ, αυτό το γουρουνόπουλο που
τρώμε τώρα, το πληγωμένο απ' αυτό το
σκάκι, τί ηλικία υποθέτεις να είχε;

— Δεν ήταν περισσότερο από τριών
μηνών, άποκρίθηκε ο ναύτης. Βύζαινε τη
μύνη του, όταν το βρήκα στην παγίδα.

— Αυτό λοιπόν σημαίνει, ότι, στο διά-
στημα των τριών τελευταίων μηνών, μιὰ
τσούφικιά έπεσε στη νήσο Λίγκολν.

— Και ότι ένα σκάκι, έπρόσθεσε ο Γε-
δεών Σπίλεττ, έπληρωσε, όχι θανάσιμα,
το μικρό αυτό ζώο.

— Αυτό είνε άναντίρητο, υπέλαβεν ο
Κύρος Σμιθ και ιδού ποια συμπεράσματα
μπορεί κανείς να βγάλει απ' αυτό το πε-
ριστατικό: Η ήταν κατοικημένο το νησί,
πριν έλθουμε 'μεϊς, ή άποδιόβησαν εδώ
άνθρωποι πρό τριών τουλάχιστο μηνών. Οι

άνθρωποι αυτοί άρχισαν στη Λίγκολν με
τη θέλησί τους, ή έπασαν κι' αυτοί χωρίς
να το θέλουν, εξ αιτίας ναυαγίου; Και τί
άνθρωποι να ήταν; Εύρωπαίοι ή Μαλαίοι;
έχθροι της φιλης μας ή φίλοι; Κ' έφυγαν
άρα γε από το νησί; ή μένουν ακόμη κά-
που εδώ; Είνε ζητήματα που μ'ας ένδια-
φέρουν πολύ και πρέπει να λυθούν γρήγορα.

— Όχι, όχι!... χίλιες φορές όχι! ή ε-
φώναζε ο ναύτης, σηκώνόμενος από το τρα-
πέζι. Στη Λίγκολν δεν υπάρχουν άλλοι
άνθρωποι από μ'ας. Τί διάβολο! το νησί
δεν είνε μεγάλο, κι' αν ήταν κατοικημένο,
θα βλέπαμε ως τώρα μερικούς από τους
κατοίκους του.

— Άλήθεια, έπεν ο Χάρμπερτ, το έ-
ναντίον θα ήτο έκπληκτικό.

— Άλλά θα ήταν έκπληκτικότερο,
υποθέτω, έπε ο ρεπόρτερ, αν ένα άγριο
χοιρίδιο έγεννέτο μ' ένα σκάκι στο σώμα!

— Έκτός, έπρόσθεσε τοχαρά ο Νάβ,
αν το είχε ο Πέγκροφ...

— Τί λές εκεί, Νάβ! έφώναζε ο ναύ-
της. Θα είχα στη μασέλια μου, χωρίς να
το καταλαβαίνω, έφτα μήνες τώρα, ένα
τέτοιο κομμάτι μολύβι; Μα που θα κρύ-
βουνταν, σε παρακαλώ;

Κι' άνοιξε το στόμα του, ώστε να φα-
νούν και τα τριανταδύο γερώτατα—έντός
του σπασμένου,—δόντια που το τριγύριζαν.

— Κύτταξε 'δω, Νάβ, έξακολουθούσε,
κύτταξε καλά! κι' αν βρής την παραμι-
κή κουφάλα σε κανένα δόντι, σου δίνω το
δικαίωμα να μου βγάλεις δέκα!

Ο Κύρος Σμιθ χαμογέλασε και έπες:

— Πραγματικώς, ή υπόθεσις του Νάβ
είνε άπαράδεκτη. Είνε βέβαιο, ότι έπεσε
τουρκεκιά στο νησί, πρό τριών μηνών το
πολύ. Κλίνω όμως να παραδεχθώ, ότι οι
άνθρωποι που την έρριξαν, θα είχαν έλθει
πρό όλιγου ή θα πέρασαν άπλω, γιατί αν,
την εποχή που άνεθήκαμε στην κορυφή του
Φραγκλίνου, το νησί μας ήταν κατοικημέ-
νο, θα βλέπαμε τους ανθρώπους ή θα μ'ας
έβλεπαν αυτοί. Το πιθανώτερο είνε, ότι
πρό όλιγων εβδομάδων, κάποιον ναυαγοί
ρίχθηκαν από την τρικυμία σε κάποιο μέ-
ρος της άκτης. Όπωςδήποτε, πρέπει να
έξετάσουμε και να βεβαιώθουμε.

— Πρέπει όμως να το κάμουμε με προτο-
χή! έπε ο ρεπόρτερ.

— Και με μεγάλη, άποκρίθηκε ο μηχανι-
κός. Γιατί, δυστυχώς, μπορεί να είνε και πει-
ραταί Μολαίτοι...

— Κύριε Σμιθ, ρώτησε ο ναύτης, δεν
νομίζετε καλό, πριν έπιχειρήσουμε την
έρευνα, να κατασκευάσουμε μιὰ μικρή βάρκα,
είτε για να ταξιδεύουμε στο ποτάμι, είτε
για να κάνουμε, στην ανάγκη, το γύρο
της Άκρογιαλίας; Είνε μέτρο προφυλα-
κτικό...

— Δεν λέγω όχι, Πέγκροφ, άποκρί-
θηκε ο μηχανικός, αλλά δεν έχουμε καιρό!
θα έχρειάζετο ένας μήνας για να γίνει ή
βάρκα.

— Μιὰ άληθινή βάρκα, να! έπε ο ναύ-
της, άλλα μιὰ πειρόγα, μιὰ άπλη ποταμό-
βάρκα, κατάλληλη για την Εύχαριστία, γί-
νεται σε πέντε μέρες. Εγώ άναλαμάνω.

— Σε πέντε μέρες; έφώναζε ο Νάβ,
κάνεις μιὰ βάρκα σε πέντε μέρες;

— Όχι βάρκα, είπα! πειρόγα σαν αυ-
τές των Ίνδοιν.

— Σανιδένια;

— Σανιδένια, ή μάλλον φλούδινη. Έπα-
ναλαμάνω, κύριε Σμιθ, ότι σε πέντε μέ-
ρες ή δουλειά είνε τελειωμένη.

— Έστω σε πέντε μέρες! έπε ο μη-
χανικός.

— Εν τώ μεταξύ όμως, πρέπει να
φυλαχτούμε καλά, έπε ο Χάρμπερτ.

— Έννοείται! άποκρίθηκε ο μηχανι-
κός! κι' αυτό θα σας παρακαλέσω να πε-
ριορίσετε της κυνηγετικής σας έκδρομής
στα περίχωρα του Γρανίτινου Παλατιού.

Το γούμα εκείνο έτελείωσε λιγώτερο
φαιδρα άπ' όσο έπερίμενε ο Πέγκροφ. Η
ιδέα ότι στο νησί υπάρχουν κι' άλλοι άν-
θρωποι, άνθρωποι άποκρίθηκες και τους
έκαμε σκεπτικούς.

Πριν πλαριάσουν, ο Κύρος Σμιθ και ο
Γεδεών Σπίλεττ συνόμιλησαν ακόμη πολύ.
Το θέμα τους ήταν, μήπως το τελευταίο
αυτό περιστατικό, ή άπροσδόκητη ανακά-
λυψις του σκακιού, είχε σχέση με άλλα
τέτοια άνεξήγητα, παραδείγματα χάριν με
τη μυστηριώδη σωτηρία του μηχανικού
και με την άνησυχία του Τ'οπ γύρω στο
πηγάδι. Κι' άφού έσυζήτησαν τα ύπερ και
τα κατά, ο Κύρος Σμιθ στο τέλος έπες:

— Θέλεις λοιπόν να σου πω τη γνώμη
μου, Σπίλεττ; Όσο κι' αν έξερευνήσουμε
το νησί, δεν θ'άνακαλύψουμε τίποτα πουμενά!
Άπό την άλλη μέρα, ο Πέγκροφ άρ-
χιζε την εργασία.

Πραγματικώς, δεν ήταν δύσκολο να κα-
τασκευασθί μιὰ πειρόγα, ένα μικρό
δηλαδή κι' όλωσδιόλου άθλο πλοιάριο,
κατάλληλο να πλέη στην Εύχαριστία, και
προπάντων κοντά στην πηγής του ποταμού,
όπου τα νερά δεν ήταν πολύ βαθιά. Έφθα-
νε να καρφωθούν μαζί δυο μεγάλα κομ-
μάτια φλούδας δένδρου κ' ή πειρόγα ήταν
καμωμένη. Άλλά τίνος δένδρου; φλούδα,
μαλακή συγχρόνως και γερή, ήταν κατάλ-
ληλη γι' αυτή τη δουλειά; Ο Πέγκροφ
ήξερε ότι οι Ίνδοι προτιμούν τα έλατα
δ α γ γ λ α ε. Και ακριβώς ή τελευταία
θύελλα είχε ξεριζώση στο δάσος μερικά
απ' αυτά τα δένδρα, που εκείτοντο τώρα
κατά γής: δεν είχαν λοιπόν παρὰ να ξε-
φλούδισουν τους κορμούς,—εργασία άρκετά
δύσκολη, χωρίς τα κατάλληλα εργαλεία.
Όπωςδήποτε τα κατάφεραν.

Ενθ' ο ναύτης, βοηθούμενος από τον μη-
χανικό, κατασκεύαζε την πειρόγα, ο Γεδεών
Σπίλεττ κι' ο Χάρμπερτ δεν έμεναν άργοι.
Είχαν γίνει οι προμηθειές της άποι-
κίας. Ο Ρεπόρτερ έθαύμαζε πολύ τον μι-
κρό του φίλο, με την έπιτηδότητα που

είχε άποκτήσει στο χειρισμό του τύσου και
του ροπαλίου. Τον έθαύμαζε ακόμη για τη
μεγάλη του τόλη, ένωμένη με μεγάλη
ψυχραιμία, που είνε τρόπον τινά ή αλο-
γική της άνδρείας.

Άχώριστοι οι δυο κυνηγοί, σύμφωνα
με της συστάσεις του Κύρου Σμιθ, κυνη-
γούσαν τώρα όλύγυρα στο Γρανίτινο Πα-
λάτι, σε άκτίνα δυο μόνο μιλίων. Άλλά
και χωρίς να προχωρούν πολύ μέσα στο
δάσος, εύρισκαν άφθονο κυνήγι. Κι' αν ή
παγίδες, τώρα που έπεσε το κρύο, δεν έ-
πιαναν πολλά ζώα, το «κονιολοτροφέιο»
όμως ήταν ικανό να τρέφει όλη την άποικία.

Συγχά, 'ς αυτά τα κυνήγια, ο Χάρ-
μπερτ κι' ο Σπίλεττ μιλούσαν για το σκάκι
που βρέθηκε στο χοιρίδιο και για τα συμ-
περάσματα που έδραλε ο μηχανικός.

(Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

Άγαπητοί μου,

τε οι άρχηγοί της Έπαναστάσεως του
21. Και σχεδόν συγχρόνως μ' αυτούς,
που έλευθέρωναν την Ελλάδα από τον
ζυγό του Τούρκου, βγήκαν τρεις ποιη-
ταί, για να την έλευθερώσουν κι' από
τον ζυγό του Σχολαστικού. Αυτοί εκή-
ρυξαν την Έλευθερία τη γλωσσική. Η
Έλληνική Ιστορία θ'άναφέρει πάντα τα
μεγάλα τους όνόματα με σεβασμό και με
τιμή. Είνε:

Ο ποιητής **Ιωάννης Βηλαράς**,
Ήπειρώτης (1770—1823.)

Ο ποιητής **Αθανάσιος Χρηστό-
πουλος**, Μακεδών (1772—1847) και

Ο ποιητής **Διονύσιος Σολωμός**,
Έπτανήσιος (1798—1856.)

Καθώς βλέπετε, από τρία διάφορα
Τμήματα του μεγάλου Έλληνισμού,
τρεις σοφοί Έλληνες, την ίδια άπάνω-
κάτω εποχή και χωρίς καμμιὰ σχέση,
καμμιὰ συνεννόησι μεταξύ τους, έξα-

πόλυσαν το ίδιο ακριβώς κήρυγμα. Αυ-
τό, καθώς μ'ας κάνει να παρατηρήσουμε
ε κεκρυφαίως κριτικές Πολυλάς, ο έξη-
γητής του Σολωμού, σημαίνει: ότι, κι'
ο Ήπειρώτης, κι' ο Μακεδών κι' ο
Έπτανήσιος σοφός, είχαν μέσα τους ώ-
ριμασμένη μιὰ ιδέα, που έλ ά ν θ α ν ε
'ς όλο τον Έλληνισμό. Κ' ήταν γι' αυ-
τό μιὰ ιδέα, που άργα ή γρήγορα έμελλε
να νικήση.

Κ' είπαν οι τρεις αυτοί ποιηταί:
Γιατί να μη γράφουμε και 'μεϊς τη
γλώσσα που μιλούμε, όπως γίνεται 'ς
όλο τον πολιτισμένο κόσμο; Γιατί να
θέλουμε νάναστήσουμε τη νεκρή γλώσ-
σα του Ξενοφώντος, που είνε πράγμα
άδύνατο;... Οι δασκάλοι λένε, πώς
αυτή μόνο ή γλώσσα είνε ε υ γ ε ν ι κ ή,
ενθ' εκείνη που μιλούμε είνε χ υ δ α ί α.
Πρόληψις! Δεν μπορεί ποτέ νάνε γυ-
δαία ή γλώσσα που μιλεί όλο το Έ-
θνος. Άν ή άρχαία φαίνεται πιό ευγε-
νική, είνε γιατί την έδούσαν συγγα-
ρείς και ποιηταί μεγάλοι. Άς καλλιερ-
γήσουν συγγαρείς και ποιηταί και τη
ζωντανή μας γλώσσα, να εανή κι' αυτή
το ίδιο ευγενική. Κ' ή ιταλική γλώσσα,
ή όμιλουμένη, πριν βγή ο Δάντης, έθε-
ωρείτο χυδαία, κ' οι σοφοί Ίταλοί προ-
τιμούσαν να γράφουν λατινικά, δηλαδή
την «καθαρεύουσα» τους. Άλλά άμα βγήκε
ο Δάντης κ' έγραψε τη «Θεία Κωμωδία»
στη γλώσσα του λαού, άμέσως ή τάχα
χυδαία, ή περιφρονημένη αυτή γλώσσα
ανυψώθηκε κ' έγενε ευγενική.

Οι δασκάλοι λένε, ότι ή δημοτική
γλώσσα είνε χαλασμένη, διεφθαρμένη,
πτωχή και «φέρει τα ίχνη της δουλείας».
Πρόληψις! είπαν οι ποιηταί. Καμμιὰ
γλώσσα στον κόσμο δεν χαλά' άλλα όλες
με τον καιρό προοδεύουν, διορθώνονται.
Η δημοτική μας γλώσσα, πιό άναλυ-
τική, πιό άπλη, πιό εύκολη από την
άρχαία, είνε για τοῦτο πιό τέλεια. Με
τον καιρό, τελειοποιήθηκε. Έχει λιγώ-
τερους τύπους, λιγώτερες άνωμαλίες,
λιγώτερες έξαιρέσεις. Μ'ας δίνει λιγώ-
τερο κόπο να την προφέρουμε, να τη
μαθαίνουμε, να τη μεταχειρίζομαστε.
Άποποίησε της κλίσεις και τείνει ο-
λοένα να γίνει μιὰ γλώσσα όπως ή πιό
προοδευμένες από της εύρωπαϊκές. Είνε
πτωχή το λεξικό της; Πλουτίστε το.
Πάρτε ακόμα και λέξεις από την άρ-
χαία! φτάνει μόνο να μην παίρνετε τ ύ-
π ο υ ς. Όλα τα λεξικά, στην αρχή,
ήταν πτωχά και σιγά—σιγά, με την
καλλιέργεια, πλουτισθηκαν. Σε κάθε
γλώσσα, λέξεις μπαίνουν και μένουν,
από παντού φτάνει ν α φ ο μ ο ι ώ ν ο υ ν-
τ α ι, δηλαδή να παίρνουν τον τύπο της
γλώσσας. Έτσι και στη δική μας, τη
δημοτική, όλες ή ξένες λέξεις, άρχαίες,
τούρκικες, φράγκικες, δεν κλίνονται κα-
τά την άρχαία, την τούρκικη ή την ι-

ταλική γραμματική, αλλά κατά τη νεο-
ελληνική: ή ευγένεια της ευγένειας, ή
ύνοξη της άνοξης, ο μπαξές του μπα-
ξέ, ο κατής του κατή, ή πόρτα της
πόρτας.

Όσο για τα «ίχνη της δουλείας»,
αυτή πιά είνε ή μεγαλύτερη πρόλη-
ψις,—είπαν οι ποιηταί. Η «δουλεία»
δεν έχει καμμιὰ επίδρασι στο τυπικό
της γλώσσας, στον οργανισμό της, στο
μηχανισμό της, στην εξέλιξί της. Η
γλώσσα με τον καιρό προοδεύει το ίδιο,
είτε έλεύθεροι είνε εκείνοι που την μι-
λούν, είτε δούλοι. Λέξεις μόνο μπαίνουν
'ς αυτή από μιὰ άλλη. Και στη νεοελ-
ληνική βέβαια μπήκαν ένα σωρό από
την τούρκικη. Άλλά τί σημαίνει; Μή-
πως και στην τούρκικη δέ μπήκαν ένα
σωρό από την ελληνική; (π: χ: ο
έ φ φ έ ν τ η ς, που δεν είνε παρὰ ο έλ-
ληνικώτατος α υ θ έ ν τ η ς.) Η γλώσ-
σας, όπως κι' οι άνθρωποι, άλληλοδα-
νείζονται. Δεν άπόχει γλώσσα 'ς τον
κόσμο χωρίς ξένες λέξεις, και μάλιστα
από τη γλώσσα ενός κατακτητού. Το
ξέρετε, ότι τα μισά Άγγλικά είνε...
Γαλλικά; Ποτέ όμως δεν πέρασε από
το νοῦ των άγγλων δασκάλων να τ ά-
πο σ κ ο ρ α κ ί σ ο υ ν, έπειδή τάχα θυ-
μίζουν την έποχή που οι Άγγλοι ήταν
υπόδουλοι στους Γάλλους!

Και μεϊς, μιὰ φορά, είμαστε υπόδου-
λοι στους Φράγκους, στους Τούρκους,
στους Βενετσιάνους, και πρώτα-πρώτα
στους Ρωμαίους. Τώρα πιά έλευθερω-
θήκαμε. Άλλ' άπ' όλες αυτές της γλώσ-
σας, έχουν μείνη στη δική μας λέξεις
πολλές. Πρέπει λοιπόν να της βγά-
λουμε όλες, και να της αντικαταστή-
σουμε με «ακραινείς ελληνικές», για
να μη θυμόμαστε τάχα ότι δουλεύαμε
μιὰ φορά κάτω από ξένους, δηλαδή την
Ιστορία μας; Άλλά ή Ιστορία δεν ξε-
χνιέται ποτέ. Οὔ τ ε π ρ έ π ε ι β έ β α ι α
να ξεχνιέται. Είνε γραμμένη. Άπό την
Άκρόπολι των Άθηνών, γιρέμισαν
τους παλούς φράγκικούς πυργούς και
τους τούρκικους μιναρέδες. Έσθυσαν
μ' αυτό και της σελίδες της Ιστορίας,
που γράφουν, ότι Φράγκοι και Τούρκοι
έπέρασαν από την Άκρόπολι; Άς υπο-
θέσουμε τώρα το άναντία: ότι στον ίστο-
ρικό βράχο έμεναν ως σήμερα αυτά τα
«ίχνη της δουλείας», οι πυργοί κ' οι μι-
ναρέδες, Θ'έσθυσαν μ' αυτό κ' ή ένδοξη
σελίδα της Ιστορίας που γράφουν, ότι
Φράγκοι και Τούρκοι διώχθηκαν από
τους Έλληνες, που έπαναστάτησαν κ'
έλευθερώθηκαν!

Έτσι δεν είνε καμμιὰ ανάγκη να
γίνη ή βάρκα λέμδος κ' ο μενεξές τον.
Αυτά είπαν οι τρεις έθνικοί ποιηταί. Κι'
άλλα ακόμη σπουδαιότερα, που θα τά
ιδούμε στο έρχόμενο.

Σας ασάφισα

ΠΑΙΔΩΝ

Ίδε τον Ό-
δηγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομή
του Κεφ. Β

ΣΤΡΟΦΕΣ

I

«Συντριμμία» και «Χρυσάνθεμα»
ή γερική μου ή λύρα
Εξήλεψε της δόξης σας
την πρόσφατη πορφύρα,
Κι' αφίνοντας παλμούς ρυθμούς
και σκονισμένη στράτα
Όρμαιο εμπρός με νέα αλκή
στά ίχνη σας τὰ δροσάτα.

II

Κάθε στροφή παλμός καρδιάς,
πνοή μου κάθε στίχος,
Και της ψυχής αντίλαλος
του δοξαρίου μου ο ήχος.
Διαμάντι κρυσταλλώνοντας
το δάκρυ μου αν γείνη,
Κι' ή στάλα από το αίμα μου
άτιμητο ρουμπίνι.

III

Σκοτώνει την ανάμνησι
σγά-σγά ο χρόνος,
Σβύνεται γρήγορα ή χαρά
και σβύνεται ο πόνος.
Και μοναχά μās μένουνε
κιτρινωμένα φύλλα,
Που κάποτε ξεθάβουμε
με κρύφια άντριχίλα...

IV

Φουρτούνα ουρλιάζει μέσα μου,
κι' απόγονοι, και λύπη,
Ανίλεοι, δυσβάσταχοι
της Μοίρας μου οι χτύποι.
Μά όπως τὸ λάδι στα νερά
δανείζει τή γαλήνη,
Έτσι κι' ή ελπίδα βάλαμο
για μιά στιγμή μου χύνει.

Βασίλειος Βουλγαροκτόνος

ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

Ήταν απόβροχο. Στό χωράφι που
δεν βγάει παρά μόνον τσουκνίδες είχαν
άνοιξη λάκκοι απ' τή βροχή και μέσα
τους λαμπύριζε στις παιγνιδιάρικες αχτί-
δες του ήλιου νερό καθαίο. Τὸ χωράφι
περήφανο έλεγε: «Τί ὠμορφοῦ που είμαι
τώρα με τις μικρές μου λιμνούλες. Λίγο,
λίγο θὰ μεγαλώσουν και ψάγια δλόχαρα
θα κολυμπούν στα γαλάνα τους κύματα.
Ω ναι, δένδρα ψηλά θα σχηματίσουν
πράσινο δόλο επάνω τους και σεις ζηλι-
ακια πουλάκια, που κυτάτε την ευτυχία
μου, θά...» Δέν πρόφθασε νά τελειώσει,
όταν έτσι απότομα αντίκρυσε τίς... λίμνες
του έντελως άδειες!

Ο ήλιος τις είχε ξηράνει. Τά πουλάκια
με πιπίσματα ζωηρά γελοῦσαν και τὸ χω-
ράφι πεισμακόμενο κουνούσε άπειλητικά
τις τσουκνίδες του.

Κόκκινο φλόγα σαν πυρρίνος δίσκος, ά-
νεβαίνει τὸ φεγγάρι. Είπε φουσκωμένο
από πόθους, φιλοδοξίες, όνειρα που μεταγ-

γίζονται στην ψυχή μας με τις γλυκές
του ακτίδες. Έκστατικοί μένομε μπροστά
του. Σε μιά στιγμή όμως σύννεφα μαύρα
τὸ τυλίγουν. Κατακλύδει ανάμεσα τους
για νά φύγη Παλαίβει: Μιά στιγμή
ξανοίγει, μιά κρύβεται κάτ' απ' τους συν-
νεφένους πέπλους και τὰ μάτια ορθάνοι-
κτα παρακολουθούν την πάλη του. Τάχα
θα ξαναβγῇ; Σιγαλά τριγύρω μας. Μό-
νον ή λευκές σιγοτραγουδούν με πόνο.
Σάν τί νά κλαίνε;—Μά ως πότε τὸ σο-
τάδι; Δυὸ πουλιά δλόμαυρα σήχουν τὸν
αέρα. Φοίχη σκορπάει τὸ πέρασμά τους:
Κοντά, κοντά συμμαζεμένοι, κάτι σαν
τρόμος δένει τις ψυχές μας. Μά ξάφνου
τὸ φεγγάρι πρόβλε... Γελάει! Τάχα,
για τή λιγοψυχία μας ή για τή νίκη του;

Γκραζιέλλα

ΦΤΕΡΟΥΓΙΣΜΑΤΑ

I

Άητέ, γοργοπετομένο
στην έκταση του άπειρου,
κλειστό στής φτερούγες σου σφιχτά,
μὴ Άγάπη ενὸς ονείρου
και πέταξε πρὸς τ' Άγνωστο
γοργά, μαζί μ' εκείνη,
μή, καμμιά έγκομισμα πνοή
φυσώντας, τή μολύχη!...

II

Στήν Όλυμπία, δέν ποθῶ,
στό Θρίαμβό μιάς Νίκης,
νά στέψη τὸ κεφάλι μου
με δάφνη Έλλαγοδίκης.
Μά, ταπεινός, με στέφανο
ποθῶ του Μαρτυρίου,
νά στέψη τὸ κεφάλι μου
τὸ χέρι του Κυρίου...

III

Δάκρυ έχουμε σὸν πόνο μας,
δάκρυ και στη χαρά μας
Δάκρυα μας εινε και τὰ δυὸ,
βγαίνουν απ' τή καρδιά μας.
Μά ένα βουνο, σά γίγαντας,
θεόρατο, μεγάλο,
με της πανώρης του κορφές,
τόνα χορίζει απ' τάλλο...

IV

Μι' αχτίδα φεγγαριάτιξη,
στοῦ πόνου μου τὰ βράδυα,
ποθῶ με τὸ χρυσὸ της φῶς,
με τάπαλά της χάδια,
νά μου γλυκάνη τὸν καϊμό,
φιλώντάς με σὰ χεῖλη.
Μι' αχτίδα φεγγαριάτιξη
κι' ὄχι ή φωτιά σας. Ήλιοι!

V

Της μόρας δ' αναβρασμός
τὸ μάνισμα τὸν άγέρα
και ή λαμπρόφωτη αστραπή
δὲ στέκουν πιά φοβέρα:
γιατί κι' αν βρέχη, κι' αν φυσῇ,
κι' αν σκούζουν τὰ στοιχεῖα,
σὲ λίγο πάλι ἀπλώνεται
Γαλήνη κι' Ήσυχία!

VI

Και τὸ γυαλί στη σκοτεινιά
λάμπει σπινθηροβόλο.
ἀλλὰ σὸ φῶς, σὸ ήλιόφωτο,
χάνει τὸ φῶς του ὄλο...
Μά, τὸ διαμάντι και σὸ φῶς
και σὸ σκοτάδι λάμπει,
σκορπίζοντας τριγύρω του
λάμψεις, αχτίδες, θάμνη...

Νικητής της Αἰρίων

ΠΑΡΑΠΟΝΟ ΤΟΥ ΓΕΡΩ-ΝΑΥΤΗ

—Ω θάλασσά μου γαλανή,
Που σ' έχω αγαπήσει
Σάν δεύτερη μητέρα μου
Και πού σούχω χαρίσει,
Νεῖατα γεμάτα λεβεντιά
Γεμάτα περιφάνεια,
Γιατί με τόση άπονοή
Μου πήρες τὸ παιδί μου,
Τὴν μόνη μου παρηγοριά
Και μέσα στην ψυχή μου
Έχυσες τὸ άμάρτυρο
Του χάρου τὸ φαρμάκι;

Κι' ή γαλανή ή θάλασσα
Σάλεψε τὸ νερό της
Κι' εἶπε με σιγανή φωνή:
—Ο ὠμορφος ὁ ναύτης
Δέν πέθανε. Γιατί νά κλαῖς;
Ζή ή άγνή ψυχή του.
Μὴν κλαῖς, ὄχι δέν πέθανε
Τ' ὠραίο παλληκάρι
Μόνο γλυκά κοιμήθηκε.
Ο ὕπνος τῶναι πάρε
Και βλέπει όνειρα γλυκά
Κι' ἐγὼ τὸ ναυοκρίτω.

Πατρίς τῶν Ἠρώων

Ο ΜΑΡΤΥΣ

Εἰς τὸ Κακουργωδικεῖον, ἐξητάζετο κά-
ποτε ένας μάρτυς διὰ φόνον.

—Εἶδате τὸν πυροβολισμόν; τὸν ἔρω-
τῇ ὁ πρόεδρος.

—Όχι, ἀλλ' άκουσα τὸν κρότον.

—Αὐτὸ δέν άποτελεῖ πειστικὴν ἀπό-
δειξιν. Εἰμπορεῖτε νάπορευθῆτε.

Ο μάρτυς, διευθυνόμενος, τώρα πρὸς
τὴν θύραν, ἐκπλῆ αἰφνης εἰς ἀκρόατητον
γέλωτα.

—Τί γέλας; τοῦ φωνάζει ὁ πρόεδρος
με θυμόν. Άσεβείς πρὸς τὸ δικαστήριον.
Θά τιμωρηθῇς! Έλα ἔδω!... Τί άπολο-
γεῖσαι;

—Μά με εἶδате νά γελῶ; ἐρωτῇ ὁ
μάρτυς, ποῦ εἶχε γίνῃ τώρα κατηγορού-
μενος.

—Όχι, ἀλλὰ σὲ ήκουσα.

—Δηλαδή άκούσατε ἀπλῶς τὸν κρότον.
Λοιπόν, οὔτε αὐτὴ ή ἀπόδειξις εἶνε πει-
στική!

—Εἶδω γελοῦν ὄλοι, μηδὲ τοῦ προέδρου
ἐξακουμένου, ὁ ὁποῖος ἀφίνει τὸν μάρ-
τυρα νά φύγῃ.

Πύργος

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Ίδε Ὁδηγὸς Κεφ. IB.]

α.) Παίγνιον

Έστάλῃ ὑπὸ τοῦ Στρατηλάτου τῶν Ἑλλήνων

ΟΝ	ΠΙ	Α	ΣΙ	ΟΝ
ΛΗ	KON	PA	ΛON	MH
PY	ΣΤΑ	KE	ΣΤΑ	ΦΥ
KA	ON	NON	ΣΥ	KA

Νά συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐ-
ται, ὥστε ν' άποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα
ἐπτά καρπῶν.

β.) Γρίφος

Έστάλῃ ἀπὸ τοῦ Κλέφτη Κόβι

Πέλλη Πέλλη
Πέλλη Πέλλη
Πέλλη Πέλλη
Πέλλη Πέλλη
Πέλλη Πέλλη
Πέλλη Πέλλη

γ.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθητάς

Έστάλῃ ὑπὸ τῆς Χουδῆς Ἀντινός
C1** - q** - n* - f**t - r**n - *st - h**n -
pr**s - d* - m*l - f**r*

Δήλωσις: Αἱ λύσεις—ὡςανδῆποτε ζητημά-
των τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνθεσθῶσι ἀπαραι-
τήτως ὑπὸ ἐνός μόνον δεκαλέπτου καθαρῶ γραμ-
ματισμοῦ.

Λύσεις τοῦ 32ου φύλλου
α.) Λέων, τίγρις, ἄρκτος, ὕλη, λύ-
κος, ὄρις.—β.) Ἰατρός. (ΉΜΑ, ΤΡΩΣ...)
γ.) Les maisons empêchent de voir la
ville.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ “ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ”

Αθήναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 18ην Ἰουλίου 1917.

Η “ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ,”

Από σήμερα αρχίζει τὸ Δεύτερον Μέρος τῆς
Μυστηριώδους Νήσου, ε' Ο' Άγνωστος. Διὰ
νά μπρῶσουν ὅμως νά τὸ παρακολουθήσουν
και ὅσοι ἔχουν συνδρομήν ἀπὸ τὴν Β' ἐξαμη-
νίου ή ἀρχίσουν νάγοράζουν τὸ φύλλον ἀπὸ σή-
μερον, ἔκαμα, καθὼς εἶδατε, μὴν ἐκτενῇ περι-
λήψιν τοῦ Πρώτου Μέρους. Ἀμα τὴν διαδύση
καλῆς, μπορεί πλέον νά ἐξακολουθήσῃ τὸ μυητικό-
σημα, ὡς νά τὸ παρακολουθήσῃ ἐξ ἀρχῆς. Ἐ-
πεὶ τοῦ ὕπ' ὀφει σας ὅι ξεπερνῶντες: Οἱ ἀπὸ
σήμερα ἀγορασταὶ σας δέν ἔχουν ἀνάγκην νά-
γοράσουν τὰ προηγούμενα φύλλα. Τὸ πολὺ πολὺ
ἀπὸ τὸ 27ον, ὅπου ἄρχισε τὸ “Ἐξω ἀπ' τὴ
Φωλιά”.

Προκειμένου περὶ «Μυστηριώδους Νήσου»,
παρατηρῶ με χαράν μου, ὅτι τώρα εἶνε ἐνθου-
σιασμένοι με αὐτὴν και ἐκτενῇ ἀκρόασις ποῦ εἰς
τὴν ἀρχὴν τὴν εὑρίσκουν κάπως βαρεῖαν. Δέν σᾶς
πῶλεγα ἐγὼ; Νά με πιστεῦτε. Ο' Ἰούλιος
ἔβην ἀπαιτεῖ εἰς τὴν ἀρχὴν ὀλίγον κόπον, ὁ ὅ-
ποιος κατόπιν ἀνταμειβεταί πλουσιοπάρχα!

Α, Ἀδῆα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ε' εἶν' αὐτὰ;
Ποτὲ δέν ἐπερίμενα ἀπὸ σὲ τέτοια παρεξήγησι!
Δέν ἐνόησες ὅτι πρόκειται περὶ ἱστορίας τοῦ
γλωσσικοῦ ζητήματος; παλαιὰς δηλαδὴ ἱστορίας,
καὶ ὅτι ἐπομένως οἱ σύγχρονοι δέν ἔχουν
καὶ τὴν θέσιν των; Αἱ φράσεις ἄλλως τε «ποιοὶ
ἦσαν αὐτοί, ποτὲ φάνηκαν, τί εἶπαν και τί ἔγινε
αὐτοῖς», ἦσαν ἀρκεταὶ νά σοῦ δαῖξουν περὶ τίνος
ἐπρόκειτο. Η σημερινὴ ἡμῖς ἐπιστολή τοῦ κ.
Φαίδωνος, συνέχειας τῆς προηγούμενης, σὲ δια-
φωτίζει τελείως. Οἱ κηρύξαντες τὴν γλωσσικὴν
ἡμῶν ἐν εἰς οἱ τρεῖς ἑθνικοὶ ποιηταὶ τοῦ 10'
αἰῶνος, οἱ δὲ κηρύξαντες τὴν πολιτικὴν, οἱ σύγ-
γραφοὶ των Ἡρώες τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ

1821. Ἀλλὰ διὰ νά μὴ ξανακάνῃ ποτὲ ὁμοῖον
παρεξήγησιν, ἔγε ὅτ' ὀφει σου ἐκτενῇ ποῦ εἶπα
πολλὰς: οὔτε ἐγὼ ἀνυπακούω εἰς τὰ κομ-
ματικά, οὔτε οἱ συνεργάται μου. Ο' κ. Φαίδων
μάλιστα δέν ἐκφράζεται ἐπὶ οὔτε ὅταν γράφῃ εἰς
τὰς ἐφημερίδας. Η πολιτικὴ δέν εἶνε ή δου-
λειά του, δέν τὴν ξέρει. Καταγίνεται ἀπολει-
στικός εἰς τὴν φιλολογίαν.

Σχετῶς με τὰς Ἐπιστολάς αὐτὰς τοῦ κ.
Φαίδωνος περὶ γλωσσικοῦ ζητήματος, πολλοὶ μ.
ἔρωτουν: μὰ ὅι ἐγκαταλείβῃ ή καθρεῦδουσα;
μὰ ὅι γίνῃ τοῦτο; μὰ εἶνε σωστὸ ἐκτενῇ;—
Σταθῆτε, παιδιὰ μου, μὴ βιάζεσθε. Ο' κ. Φαί-
δων ὅι σᾶς τὰ ἐξηγήσῃ ὄλα. Μὴ διατυπώνετε
ἀπορίες, πρὶν ἰδῆτε τὸ συμπέρασμα. Καὶ
δέν ὀργήσῃ, περμένετε! Ὅπωςδῆποτε, ἐγὼ
χρῶμαι διὰ τὸ ἐνδιαφέρον, με τὸ ὅποιον παρα-
λουθεῖτε ὅλας αὐτὰς τὰς Ἐπιστολάς και μανθί-
νετε ἐπὶ ἐντ' ἀποκατάστατον κεφάλαιον ἀπὸ τὴν
ἱστορίαν τῆς Νεοελληνικῆς Φιλολογίας.

Ο Γερμανόπαις μου γράφει: «Τί ἐκπλη-
ξὶς πάλι γιὰ μᾶς τὸ 33ο φύλλον σου με τὸν
κατακλυσμὸ τοῦ ἐγγράσιων ψευδονύμων, με τὴν
ἀτυπώσθητι, ὅστε ἀπὸ τὸν καιρὸ, ζωηρότητα
τῆς Ἀλληγογραφίας, με τὰ Μ. Μυστικὰ πολὺ
πολλὰ και με τὰ ὠραϊότερα περιεχόμενα! Ἦσαν
τὸ πρῶτο φύλλον σου μετὰ τὸν Ἀποκλεισμόν. Καὶ
τί χαρὰ γιὰ μᾶς, ἂν, χωρὶς ἐπλόχας ἀπὸ τὴν
πολεμικὴν κατάστασις, ἐξακολουθήσῃς τὸν ἴδιο
πάντα δρόμον τῆς προόδου». Αἱ, τὸ ἐλπίζουμε!

Τί Εὐσημα νά σοῦ στείλω, Ὑποβόχους
Ἀμυνα; Τὰ Εὐσημα δέν στέλλονται, δέν εἶνε
κάτι ὀλίγον. Γράφονται μόνον ὅποι: οἱ βελμοὶ
και εἰς τὸ τέος; τοῦ ἔτους μετροῦνται. Καὶ τότε,
ὅσοι ἔχουν τὰ περισσώτερα, παίρνουν τὸ Βορ-
δεῖον τῶν Εὐσημῶν με τὰνάλγητο ὄδρα. Ὁρῶ
ή φωτογραφία σου ἀπάνω στην κίετρα. Ὅπως
κρατεῖς ἐκεῖνα τὰ λουλούδια τῆς ἀγκυλιάς σου
μου θυμίζει τὸν σείχο τοῦ Σολωμοῦ: «Πάντα
ή τύχη ἀπ' αὐτὰ νά σοῦ σπέρνῃ».

Περὶ ἔργου πρᾶγμα τί ἐντύπωσιν ποῦ ἔκαμε σὰ
παιδιὰ μου ὁ Διαγωνισμός; τοῦ Κρυπτογραφικοῦ
και τί μεγάλη εὐχαρίστησις ποῦ τοῦ ἐπροξένησε! Ἐ-
πέρεσε τί μου γράφει σήμερα ή Μεσοσηριακή Ἀ-
κτὴ; «Ποτὲ δέν ὤπῃξα τόσο εὐτυχῆς, ὅσον ὅταν
ἐκτετάλαθα πῶς βρήκα τὸ κλειδί!» Μὰ δέν εἶνε
περίεργον; Ἐγὼ δέν τὸ ἐρανίζόμουν.

Και ή Δουμισσα, μάλιστα, κατ'ἐμ. Δουμισσα:
«Δέν φαντάζεσαι τὴν χαρὰ μου ὅμα εἶδα νά πα-
ρουσιάζεταί ἐπὶ τέλους αὐτὸς ὁ περίφημος
Διαγωνισμός, ποῦ με τῆς ἐντυπωσιάζει τὸν πε-
ρίμεν. Ἐκδήθησα ἀμέσως νά τὸν μελετήσω και
στάθηνά ἀρκετὰ τυχερά, ὥστε νά πῶμαι ἀμέσως
σὸν καλὸ συνδυασμό».

Δέν ξέρω, Χρῶσι Ἀκτὴς. Ὑποθέτω ὅμως,
ὅτι ἂν ή Δημοτικὴ εἰσαγγέλῃ εἰς τὰ Σχολεῖα, τὰ
ἀρχαῖα Ἑλληνικά θάρξουν ἀπὸ τὴν πρώτην
τοῦ Ἑλληνικοῦ. Αἱ περὶ ὧν ἐρωτᾷς, ἐξακολουθῶν.

Η Ἡρώς τῶν Ἀρκοκρατιῶν μου γρά-
φει πρῶτον φορὰν μετὰ τὸν Ἀποκλεισμόν:
«Μοῦ ἐφάνετο τόσο πολὺ ή ἑλλειψὶς τῆς Δι-
πλάσεως, ὥστε δι' ἐμὲ ή ἑλλειψὶς τοῦ φοιτητοῦ
ἦτο ἐν και τὸ αὐτὸ πρᾶγμα... Ἀς εἶνε! τώρα
πρέπει νά τὰ ἀνησυχώσωμεν ὄλα και νά εὐχη-
θῶμεν τὸ μέλλον νά εἶνε εὐτυχισμένον.» Ἀμή!

Τίποτε ἀπ' αὐτὰ, Γυναικάκι. Ἀλλὰ συνέ-
δῃ αἱ τελευταῖαι ἐπιστολαὶ σου εἶνε νά μὴ ἔχουν
κάτι νέον, ἐνδιαφέρον ὄλον τὸν κύλον, εἶτε—τὸ
συνηθέστερον,—νά φάνουν; τὰ χεῖρα μου ἂ-
φοῦ ἐξηγεῖτο ὁ διαβόλιος χῶρος. Καὶ σήμερα
ἐξαφνὶ δέν ὅι ἂν ἔμπορῶσα ἐν σοῦ ἀπαντήσω ἐκ-
τενέστερα. Ἀλλὰ με συνεκίνησαν τὰ παράπονά
σου. Καὶ ξέρεις τί ἔκαμα, διὰ νά οἰκονομῶσω
χῶρον; Ἀφῆσα τὸν ἀδελφόν σου, ἐνφ' πρῶτα
αὐτοῦ τὸ γράμμα ἔπαισα. Λοιπόν, τὸν χροῖστό;
ἔνα φίλ καί... λίγῃ γλυκὴ ἀπὸ τὸ μερτικό σου.
Ῥωαῖας ἐπιστολάς μου ἔστειλαν αὐτὴν
τὴν ἐβδομάδα και οἱ ἐξῆς: Ἀελῆς, Ἀντίς, Λοῖς
τῆς Ἡσέδου, Ἐγγλεῖν, Νικηφόρον Ἐλερος,
Κύννος, Φιλόμοσος, Λοδωμέναι Ἀθήναι,
Ἑλλήν τοῦ Ὀλύμπου, Ἑλικωνιάς Παρθένος,

Αὐτοκράτειρα τοῦ Βουλανίου, Γλυκεῖα Ἀδ-
ρα, Σανθὴ Ποικηλοπούλα, Ἰοῖς και Νε-
οῦδα τοῦ Βοσπόρου.—Ἐξέτελσα τὰς παραγ-
γέλλας των και τοῦς εὐχρηστῶ ὄλους γιὰ τὰ
καλὰ των λόγια.

Τὰ ἐγράδια συλλυπητήριά μου πρὸς τὴν αἰ-
κογένειαν τοῦ ἐκ Τραπεζίας ἀγαπημένου μου
φίλου Γέροντος τοῦ Μορηά (Νικολάου Γ. Μπα-
τζιάλα) τοῦ ὁποῖον με βαθύτην μου θλίψιν ἔ-
μαθα τὸν τόσο πρόωρον και ἄδικον θάνατον.

Ἐπίσης βαθύτατα συλλυποῦμαι τὴν Μελαγ-
χολίαν διὰ τὸν θάνατον τοῦ λατρευτοῦ της πα-
τέρας.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα ἔλαβα τὰ ἐξῆς:
«Εὐσημη ἀπάντησις».—«Ο τιποῦχος».—«Τὸ
ταπεινὸ λουλούδι».—«Ο πρῶτος και γεννητό-
τερος ἥρως».—«Φερετὸν τὸν ἄνεμον».—«Πληρω-
μένη Ἀπάντησις».—«Μία γενναία καρδιά» κτλ.
—«Τὴ μυρμήγκια».—«Η εὐσεβὴς ἀδελφή».—
«Τανόητα σπουργίτις».—«Ἀπὸ τὰ Φειδῶς».—
«Ἐπίτηδες».—«Η Ἀνατροπή».—Π. Πνεύμα-
τα και διάφορα διὰ τοῦς Ἑδῶ. Διαγωνισμοῦς.

Δήλωσις: Περὶ καλῶς τοῦς φίλους μου, ἐπὶ
ὅν ἐδομάδα νά μὴ μου στείλουν τίποτε διὰ
τὴν Σελίδα. Αἰοῖ ἐχουν μαζεύσῃ τόσα πολλὰ
ἐγκυκρίματα, ὥστε δέν ξέρω τί νά τὰ κάμω.
Λοιπόν, παρακράτησις ἐπὶ 15 ἡμέρας. Κ' ἔπειτα
ξαναρχίζετε. Σάμψωνος.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ
[Ὅδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ή ἀνανοῦται,
ἂν δέν συνοδεύεται ἀπὸ τὸν δικαιώματος δρ. 1.
Τὰ ἐγκρινόμενα ή ἀνανοῦμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς
30 Νοεμβρίου 1917. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἂ-
νήκουν εἰς ἀόδια, και ὅσα ἀπὸ Κ. εἰς κορίτσια.

Νέα ψευδώνυμα: Πολικός Ἀσθή, ἂ.
(ΚΑ). Πλειάς, κ. (ΝΑ). Κλειωτοπούλα, κ.
(ΧΠ). Οὐράνιος Ἀσθή, ἂ. (ΙΜ). Γλυκεῖα
Πατοῖδα, ἂ. (!!);). Χρυσολαμπίς Ἀσθή,
κ. (ΦΜ). Σανθὴ Γερμανοπούλα, κ. (ΑΑ).

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: Κυνηγίτις
Ἀστεμῆς, κ. Ἡρώς τοῦ 1913, ἂ. Νεοῦδα
τοῦ Βοσπόρου, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμῶν νάνταλλά-
ζουν ὁ Ὑποβόχους τῆς Σπότης (0) με
Αὐτοκράτειραν τοῦ Βουλανίου, Ἀγκυθί, Γερ-
μανόπαιδα—ὁ Κύννος (0) με Κοῖνον τῶν
Κυκλάδων, Διαβολάκι τοῦ Ἀρσακίου, Ἀδ-
ραν τοῦ Ἀοῖοις, Κεκοιμημένον Θησαυρόν,
Λευκὸν Ἀετὸν, Διάττονα Ἀστέρα, Νέδαν,
Ἰοδὴν Ποικηλοπούσαν, Ζινέτιαν, Μορῶν—
ή Ἑλικωνιάς Παρθένος (0) με Διάττονα
Ἀστέρα, Φασκαριῶν, Πύρρον—ή Ῥωαῖα
Ἀνίς (0) με Βεελζεβούλ, Διαβολάκι, Διαβο-
λάκι τῆς Λαμπρῆς, Διαβολάκι τῆς Χαλκίδος,
Διαβολάκι τοῦ Ἀρσακίου, Διαβολὸν Ἐγγόνι,
Θηλυκὸν Διάβολον, Κοινοτακτικὸν πολίτικο
Διαβολάκι, Μελαγχρόνῳ Διαβολάκι, Πατοῖν
Διαβολάκι, Γοιτασφυλλεῖον Διαβολάκι, Φα-
ληρικὸν Διάβολον,—ή Σανθὴ Ποικηλοπούλα
(0) με Χρυσάσπρη, Γοισεύνην, Νικηφόρον
Ὁροσόν. Μοσσοῦδα, Ἐβελαν Νέον—ὁ
Θέρμιος Ἀπόλλων (0) με Ἡρώα τοῦ Σου-
λίου, Αἰματομύον Ἡλιοβασιλέα, Γερμανό-
παιδα

ΤΡΙΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΔΙΑ ΤΟ 1917

Κατά τὰ προκηρυχθέντα, τὴν 16 'Ιουλίου τὸ πρῶτ' ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα οἱ ἀριθμοὶ 1 ἕως 2211, οἱ ἀντιστοιχοῦντες πρὸς τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ἀποδείξεων πληρωμῆς, τὰς ὁποίας ἔλαβον οἱ προπληρώσαντες μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης συνδρομὴν ἐτησίαν, ἐννεάμηνον, ἑξάμηνον ἢ τρίμηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας συμπεριλαμβανέτο ἡ 15 'Ιουλίου. Ἐκκληρώθησαν δὲ κατὰ σειρὰν οἱ ἐξῆς 50 ἀριθμοὶ :

1205 ἐκέρδισεν ἐν ὁρολόγιον τῆς τσέπης.

801, 237, ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης δραχμῶν 40 κατ' ἐκλογὴν του.

1607, 675, 1327, ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 25 κατ' ἐκλογὴν του.

426, 1491, 3, 515, ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 15 κατ' ἐκλογὴν του.

114, 928, 2013, 567, 1809, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν Διαπλάσεως τοῦ προσεχοῦς ἔτους.

1008, 361, 2173, 1399, 47, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ « Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης ».

764, 1871, 194, 1706, 950, 1588, 145, 1229, 705, 1924, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἓνα τόμον Διαπλάσεως τῆς Β' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων δρ. 3.50.

82, 1168, 207, 2071, 826, 1632, 1117, 1935, 312, 2120, 1352, 1293, 1822, 447, 1474, 1006, 1761, 602, 2060, 540, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἓνα τόμον Διαπλάσεως τῆς Α' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων 1 δρ.

Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ τῶν δώρων πρὸς μὲν τοὺς κατόχους τοῦ πρῶτου καὶ τῶν τεσσαράκοντα τελευταίων ἀριθμῶν θὰ γίνη μὲ τὸ 3^{ον} φύλλον τῆς προσεχοῦς ἐβδομάδος, χωρὶς νὰ δικαιούται τις νὰ ζητήσῃ ἀντικατάστασιν τοῦ ὑπὸ τῆς τύχης ἀπονεμηθέντος αὐτῷ δώρου δι' ἄλλον, οὔτε ἴσης οὔτε κατωτέρας ἀξίας. Πρὸς δὲ τοὺς κατόχους τῶν ἀριθμῶν, οἱ ὅποιοι ἐκέρδισαν τόμους κατ' ἐκλογὴν τῶν, ἀπρὸς τὴν ἐπιτολήν, παρακαλοῦντες αὐτοὺς νὰ μᾶς ὀρίσουν τοίους τόμους ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν.

Η ΠΡΟΣΕΧΗΣ ΤΕΤΑΡΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΟΥ 1917 θὰ γίνη τὴν 15 'Οκτωβρίου καὶ θὰ λάβουν μέρος εἰς αὐτὴν πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ συνδρομηταί, ὅσοι πληρώσαν ἤδη, ἢ θὰ πληρώσουν μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς Κληρώσεως συνδρομὴν ἐτησίαν, ἢ ἐννεάμηνον, ἢ ἑξάμηνον, ἢ τρίμηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας νὰ συμπεριλαμβανέται ἡ 15^η 'Οκτωβρίου 1917. Εἶνε δὲ τὰ δῶρα τῆς Τετάρτης Κληρώσεως ὅμοια μὲ τὰ τῆς ἀνωτέρω Τρίτης.

γούμενος ἔχει ὅμως τὰ ἑξῆς καὶ λογαριάζεται εἰς τὸ Ἀδρόνον Κωνσ. Δ' Ἐλευθ. (θὰ πιάσῃ βέβαια καὶ εἰς τὸν προσεχῆ τόμον, ἀλλὰ δὲν ξέρω ἀκόμη πόσον θὰ διαρῇσῃ) Γενναίαν Μελισσοσυργιώτισσαν (ἡ συνδρομὴ του μπορεῖ νὰ ᾤκησῃ ὅποτε θέλῃ, μὴ παραπονέσῃ ! ἀπὸ τὴν ζωὴν πολλὰ !) Κωνσταντίνου Παλαιολόγου (μὰ ἴσως τὸν προηγούμενον Διαγωνισμοῦ, ἐνῶ πὺ λαμβάνεις μέρος εἰς τὸν τρέχοντα) Δύσαν τοῦ Ἀϊονος (ὡραία ἡ ἐπιστολὴ σου, αὐτὴ ποῦ ρωτᾷς, δὲν εἶνε συνδρομητρία) Ναυτικὴ τῆς Δήμου (συμμορφώθη) Ὁραὶαν Δύσαν (φαντάσθηκα τὴν ἀγωνίαν σου, λοιπόν, πῶς πήγῃ ἡ ἐγχείρησις ;) Προδοκοπον (θὰ γίνῃ καὶ αὐτός !) Ἀορν (ὅχι, τόσο ἐκτενὴ δὲν μὲν χρειάζονται οὐτὲ γελιογραφίαι) Εὐθαλλαν Δ. Μπ. (ἐξιδίδονται τῶρα ταχυδρ. ἐπιταγὰ καὶ στείλει) Ἐλενάκι (κ' ἐγὼ ὑποθέτω, ὅτι θὰ εἶνε διὰ τὰ Δημοτικά ὅσον διὰ τὸ ἄλλο, πιστεύεις ὅτι χάνεις) Βομών τῆς Ἐλευθερίας (εὐχαριστοῦν δι' ὅσα γράφεις ; ἡ ταχυδρομικὴ ἐπιταγὴ εἶνε εὐκόλως μέσον καὶ ἐντελὲς ἀπαλῆς) Σπαθὶ τοῦ Διαδόχου (περιμένω ἀνυπομονῶς τὴν παραγγελίαν σου) Σπαθὶ τοῦ Κωνσταντίνου (ὅχι, δὲν εἶνε ἀνάγκη) Β. Παπαπ. (μόνον εἰς τὰς Μ. Ἀγγελλας, ἐπὶ πληρωμῇ, μπορεῖ νὰ δημοσιυνθῇ) Μαρίαν Γ. Βλαχ. (δὲν μὲν ἔδωσες, τὴν διεύθυνσιν σου καὶ τὸ ταχυδρομεῖον μὲν τὰ ἐπέστρεψες) Γεώργιον Α. Καπ., Ξανθὴν Ἐλληνοπούλιν, Φαίδρον κτλ. κτλ.

Ι. Γ. Λοῦμον, Μυρομένην, Ἐορμὴν Βαροπούλιν, Βαυβαγομάχον Ἑλλάδα, Κυνηγετὶδα Ἀγερμιν, Ἀστέρων τῆς Νίκης (ἔλα, εὐχαριστοῦν.)

Νυκτολούλου, Τοελλὴν Κορφατοπούλιν, Βοσκοπούλιν τοῦ Πηλίου, Ναυτικὴ τοῦ Αἰγαίου, Ὑπερασπιστὴν τῆς Σπάρτης, Θαλασσοπούλιν τοῦ Σιδήρου, Λαφροσεφῇ Ἑλλάδα, Ἑλληρικὸν Στέμμα, Ναπολέοντα Α', Πολικὸν Ἀστέρα (ἔστειλε.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβον μετὰ τὴν 17^{ην} Ἰουλίου, ὡς πυντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 164 Διαγωνισμοῦ Ἀύσεων Ἀπριλίου - Ἰουλίου.

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 15^{ης} 'Οκτωβρίου

444. Λεξιγράφος

Μ' ἐξακουστὴν πρωτεύουσιν

Γυναικὰ τῆς Γραφῆς ἐνώσεις

Καὶ ἀρέσας εὐκολώτατα

Χώρον τοῦ Αἵμου φανερύνει ;

Ἐστὰλὴ ὑπὸ τῆς Νεράιδας τοῦ Βοσπόρου

445. Πυραμῖς

+ Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν ἀρχαῖον Βασιλεῦ.

+* = Κτητικὴ ἀντινομία.

+** = Μία τῶν Ἀδελφικῶν.

+*** = Κράτος Βαλκανικόν.

+**** = Βασιλεὺς τοῦ Βελγίου.

+***** = Στρατηγὸς τοῦ Βελγίου.

Ἐστὰλὴ ἀπὸ τοῦ Ἀνδρόνικου Κυριοπούλου

446-448. Ἀπροσδόκητα

1. — Ποία πόλις εἶνε ὁρόμος ;

2. — Ποιὸς ἀριθμὸς ἔχει κέρατα καὶ γένη ;

3. — Ποιὸς δὲν ἐορτίζει γενέθλιον καὶ γένος ;

Ἐστὰλὴ ὑπὸ τοῦ Κυριοπούλου Ἀστέρος

449-453. Μαρκὸν Γράμμα

Τὴν ἀνταλλαγὴν ἐνός γράμματος ἐκαστῇ τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνός ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῇ, ἀνευ ἀνταρραματισμοῦ, ἄλλαι τῶσαι λέξεις :

ἄμα, ῥήμα, δῶμα, ἄφας, νόθος.

Ἐστὰλὴ ὑπὸ τῆς Τοελλῆς Κορφατοπούλας

454. Ποικίλη Ἀπροσδοκίη

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι λέξεων, τὸ δευτέρον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν κατὰ σειρὰν ἀρχαῖον θεόν :

1, Ζῶον κερατφόρον. 2, Μοῦσα. 3, Σιδηρογενὴν ἐργαλεῖον. 4, Θεά. 5, Πόλις τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστὰλὴ ὑπὸ τῆς Καουάτιδος

455. Φωνηεντόλογον

* - θ - - μ - - ν - - δ - - ρ - - μ

Ἐστὰλὴ ὑπὸ τῆς Ζινέτας

456. Γρίφος

ἦν	ἦν	ἔδω	ἔδω
ἦν	ἦν	ἔδω	ἔδω
ἦν	ἦν	ἔδω	ἔδω
ἦν	ἦν	ἔδω	ἔδω
ἦν	ἦν	ἔδω	ἔδω

Ἐστὰλὴ ὑπὸ τοῦ Ὀνερίου τῆς Κύπρου

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[1Ζ' — 94]

Γερμανόποι, ἔλαβον τετράδιον Μ. Μυστικῶν σὺν καὶ σ' εὐχαριστοῦ.

Γενναία Μελισσοσυργιώτισσα

[1Ζ' — 95]

Χρυσόφωτη Ἑλπίδα, δέσσει ἑλληνογραφία μὲ μὲνα καὶ ἀνταλλαγὴ Μ. Μυστικῶν ; Ἀπάντησέ μου. — Τραγοῦδι τῆς Δευτερίας

[1Ζ' — 96]

Ἀνταλλάσσω κάρτες μὲ πρῶτην ἀποκλεισμένους καὶ ἀποκλεισμένους. Προτιμῶ καλλιτεχνικὰ τοπία. Διεύθυνσις : Βλαχ. Πουλίου (Ἰνδαλμα τοῦ Ἑλλητισμοῦ), Βέβαιαν Κυνοῦριας.

[1Ζ' — 97]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ Ο «ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ». Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι. Διορίζονται : Ἀθηνῶν Κ. Γκαβόστης, Πεντολέων Γιάλης ; καὶ Ι. Μ. Ράπτης, Κηφισσία ; ὁ Δαυλὸς τοῦ Κανάρη, Κρηθίου Π. Γ. Νώτης ; καὶ Καλαμῶν Δ. Κοῦρος.

Ο Πέδρορος

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΜΠΕΡΔΕΣΗΣ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ ὅσον αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου ἐλήφθησαν ἀπὸ 12-18 'Ιουλίου

ΑΘΗΝΑΙ : Δ. Α. Ἀντωνίου, Στ. Σ. Κριτῆ, Λιώτης, Νίκος Γ. Κορέσιος, Δ. Α. Στάκος, Π. Α. Παπακωνσταντοπούλου, Ξενία Π. Κωνσταντινίδου, Κατίνα Νέζε, Γ. Ἐρ. Ὀλσεν, Ξανθὴ Ἑλληνοπούλα, Ξεπεσμένος Ἀδρός, Φαργιανὴ Βλαστάκη, Αὐτοκράτειρα τοῦ Βυζαντίου, Στ. Π. Μπαμπινί, Ν. Α. Ντουφεξιάδης, Κ. Αεσκιάδης, Ε. Τ. Παροσσενόπουλος, Ι. Σ. Γαϊτάνος, Ντίν. Φωτόπουλος, Ν. Ι. Σφαρῆς, Α. Α. Παπακωνσταντοπούλου, Δ. Ζερμαλίας, Παιδικὴ Χαρά, Γερμανόποις, Στ. Α. Κογκοπούλου, ΑΙΓΙΟΥ : Ε. Β. Καλαπόδης, (δὲς) ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ : Θέρμιος Ἀπόλλων, Ἀρ. Ι. Σωτηρακόπουλος, Κατίνα Ν. Σωτηρακόπουλου, ΑΝΔΡΑΒΙΔΑΣ : Μεν. Σινάνος, ΒΟΑΟΥ : Σαφῶ, ΚΑΛΑΜΩΝ : Γ. Δεδούσης, ΚΟΣΜΑ : Στ. Χ. Μανωλῆς, Κ. Π. Χαλκῆς, Π. Γ. Ρόρης, Χρ. Ν. Τσαμῆς, Γ. Ν. Τσαμῆς, Κ. Ἀπαλοδήμας, ΛΑΡΙΣΣΗΣ : Α. Σάπιας, Ἀθ. Ἀθ. Ρίτσος, Στ. Ἰω. Δούβλ. :

ΛΑΥΡΕΙΟΥ : Ν. Ε. Παπαγεωργίου, Στ. Π. Λαμαρινῆς,

ΔΙΜΝΗΣ : Χ. Χ. Ζανιάκος,

ΔΟΥΤΡΑΚΙΟΥ : Φόσφο Σκουμπούδη,

ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ : Γ. Κριτῆς, Στ. Γ. Γεωργιάδης,

ΝΕΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ : Βυζαντινὸς Ἀδρός,

ΠΑΛΛΗΔΙΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ : Κ. Ἀντωνιάδης,

ΠΑΤΡΩΝ : Γ. Α. Δούνης, Αικατερίνη Π. Μόσχου, Μ. Π. Μόσχος, Βασιλικὴ Π. Μόσχου, Π. Π. Μόσχος, Ἀδελφ. Π. Νικολοπούλου, Γυθειοτάσι, Ἀνδρ. Παπαδόπουλος, Ἑλένη Π. Θεοδοροπούλου, Β. Π. Θεοδοροπούλου, Ν. Κίτσος, Παῦλος Μόσχος, Χαρίτων Ἀγγελόπουλου, Κατὴ Ἀγγελόπουλου, Σοφία Ἀγγελόπουλου, Μαν. Σκαβούνης, Ἐπ. Παπαδημητριάδου, Στ. Σκαβούνης, Μαρίνα Γ. Βλαχῆ.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ : Ν. Γ. Ντόλης, Ἰωάν. Ναθαναήλ, Π. Κ. Κουτσάκης, Ἠλ. Χαριστοπούλου, Δ. Ι. Μαρούτσος, Μαρίνα Μ. Παριουλί, Λυ. Κ. Κόλας, Ἰω. Ο. Κωνσταντινίδης, Ἰω. Κ. Κουτσάκης, Γ. Πολίτης, Στ. Β. Βλαχιάδης,

ΠΥΡΓΟΥ : Φαφῶ Κ. Τσιαντζή, Ν. Π. Ροδιάδης,

ΣΠΑΡΤΗΣ : Ἀθ. Γ. Μαντοπούλου, Χ. Αιμαντοπούλου, Ὑπερασπιστὴς τῆς Σπάρτης,

ΣΥΡΟΥ : Ἰω. Ἠλ. Κουλοκουτῆς,

ΧΑΝΙΩΝ : Ἀσπ. Στυριδάκης,

ΧΑΡΑΚΟΠΙΟΥ : Ἑλένη τοῦ Ὀλύμπου,

ΧΙΟΥ : Εὐθαλία Δ. Μπαμπάκου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ δνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρωτίδα καὶ ἐκκληρώθησαν οἱ ἐξῆς τρεῖς : ΚΑΤΙΝΑ ΝΕΖΕΡ ἐν Ἀθήναις, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΠΑΛΟΠΗΜΑΣ ἐν Κορυμῇ καὶ ΕΛΕΝΗ Ἠλ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ ἐν Πάτραις οἱ ὅποιοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1 Ἀυγούστου καὶ περιμένω τὰς διευθύνσεις τῶν.